

GOFFRIDUS

ABBAS VINDOCINENSIS, S. PRISCÆ CARDINALIS

NOTITIA HISTORICA

(*Gallia Christiana nova*, tom. VIII, pag. 1368)

Goffridus I, quem Henrici domini du Lion d'Angers, quartogeniti Roberti Burgundi, filium autumat Menagius (*Hist. de Sablé*, pag. 105), at certe claro et nobili apud Andegavos genere natus, Rainaldum Credonis dominum et Mauricium ejus filium consanguineos habuit, nutritorem vero Hamerium archidiaconum et Guillelmum magistrum. Prima ætate inter monachos monasterii Vindocinensis nomen dedit, nec multo post novitius adhuc et juvenis ac diaconus tantum, sed moribus maturus, forma modesta, corpore firmus, litterisque maxime instructus, et cæteris bonis ornatus, Bernone abdicante, abbas renuntiatus est xii Kalendas Septembris anno 1063. Tum ab Ivone Carnotensi episcopo inauguratus ix Kalendas mensis ejusdem, professionem ei exhibuit, quæ dissidiosi inter illos postea seminarium fuit. Primo ordinationis suæ anno Romam ad Urbanum II Guibertinæ factionis metu latitantem profectus, immortalis pontificem beneficio devinxit, pecunia unde Lateranum et turrim Crescentiam, hodie castellum Sancti Angeli dictam, redimeret quindecim diebus ante Pascha anni 1094 affatum collata. Quo nomine primus omnium pedem Urbano in sede pontificia cum Laterano restituta osculatus est, a quo presbyter sacros, ecclesiam etiam beatæ Priscæ, unde vi a Guibertinis dejecti fuerant Vindocinenses, cum annexa cardinalis dignitate postliminio recepit. Reversus in Gallias, Salmurum ad Ligerim eodem ipso anno ab Hugone legato, ad Fulconem Rechini comitis expiationem accitus est. Tum sequenti mox anno ad celeberrimum apud Arvernos concilium ab Urbano vocatus interfuit, adfuturus etiam Lateranensi Paschalis II et Romano item Callixti II, a quibus pariter evocabatur, nisi alterum iter brevitatis temporis, alterum hiemis asperitas exclusisset. Urbano quoad vixit unici filii instar charus fuit, quem etiam Vindocini octo dierum spatio hospitem habuit mense Februario anni 1096, a quo monasterii privilegia confirmata, irrita et nulla declarata professio, quam Ivoni episcopo fecerat Goffridus, consecratumque altare sanctæ crucis iv Kalendas Martii. Anno eodem ordinationis suæ tertio Goffridus subscripsit litteris Aquitanicæ ducis Vindocinensibus Sancti Georgii Oleronensis ecclesiam de mandato papæ restituentis iv Idus Decembris, quæ quidem restitutio confirmata fuit in concilio Sanctonensi anno 1097, cui interfuit Goffridus. Querelam habuit anno eodem cum Goffrido de Prulliaco comite, quam sedavit Ivo Carnotensis episcopus. Bullam accepit anno 1098 ab Urbano II ut abbas a quocunque benedicerentur episcopo, ut ecclesia Sancti Salvatoris apud Andegavum cum ecclesia Sancti Eutropii foret unita, in eademque confirmat ecclesiam Sanctæ Priscæ, ubi vidisse se ait fratres monasterii Vindocinensis religiose viventes. Anno 1101, a canonicis Sancti Mau-

ricii ad eligendum episcopum Andegavensem vocatus, Rainaldum de Martiniaco improbavit, eo quod invitis electoribus arreptus fuisset a vulgo, quicum postea in gratiam rediit. Paschalis II mitram, dalmaticam, sandalia, etiamque dignitatis cardinalitæ insignia Goffrido concessit anno 1102. Composit anno 11: 4 eum Alexandro abbate Talmundi pro medietate oblationum ecclesiæ S. Hilarii de Castello. Paschalem papam per 11 dies Vindocini habuit anno 1107. Circa id tempus societatem inivit cum Cluniacensibus, quorum abbas Hugo concessit illi quantum viveret, ut capitulo, mensæ, totique Cluniacensi ordini vice illius absentis præset, mortuo vero fieret pro ipso ut pro abbate. Societatem quoque inivit cum montibus Fontis Ebraldi anno 1114. Concordiam inter Vindocinenses et Sancti Albini monachos ab Urbano sancitam confirmavit Paschalis II bulla Goffrido data anno 1115. Huic anno 1117 comes Vindocinensis satisfacit nudis pedibus ante altare Dominicum. Bullam obtinuit pro dignitate cardinalis et ecclesiæ Sanctæ Priscæ anno 1119, a Calixto II, cui ex urbe Pictavorum Turonos venienti, nocturne a furibus nudato, Goffridus grisiam pelliceam, variasque pelles obtulit anno eodem. Adfuit adhuc dedicationi altaris monasterii Roncerei factæ ab eodem papa annoque eodem. Fulco comes uxorque Aremburgis huic obtulerunt aquas et piscationes fluvii Meduanæ a muro civitatis Andegavensis ad rupem Cancianensem anno 1124. Electo circa id tempus Honorio gratulatus est, sed ad eum ire obstitit corporis infirmitas ex nimio labore, multiplicique Romano itinere contracta: duodecies enim pro Romanæ Ecclesiæ utilitate Alpes transcenderat, terque ab ejus adversariis fuerat captus. Vocatus circa annum 1126 ab Humbaldo sedis apostolicæ legato ad concilium Aurelianense, adesse renuit, quod privilegiis Romanorum pontificum interdictum esset, ne alodiaris beati Petri abbas Vindocinensis ab episcopo vel a quolibet sedis apostolicæ legato ad concilium vocaretur. Placito de Ecclesia Belismensi apud Cenomanos adfuit anno 1127. Bullam ab Honorio II obtinuit anno 1129. Concilio Remensi adfuit anno 1131, et subscripsit iudicio lato ab episcopo Aletensi in gratiam Majoris Monasterii adversus monachos Sancti Jacuti. Denique, dum causa monasterii de Aquaris, quod paulo ante combustum fuerat, reedificandi, fratribusque, qui inibi inerant, necessaria procurandi Andegavum venisset, corpus quod suum erat terræ commendavit, spiritus vero, ut credimus, ad cælestia transmigravit vii Kalendas Aprilis anno 1132, ut legitur in Chronico Vindocinensi. Cæterum Goffridus ingenio fuit acris et vivo, quod in sacris præcipue litteris canonibusque exercitatum omnia ejus opera testantur. Hæc collecta habes a Sirmundo tomo IV, præter Commentarium in psalmos.